

Alferna i stenen

Det var en gång en liten gård under ett högt fjäll, där stigar slingrade sig mellan husen och norrsken dansade över himlen klara kvällar. Ovanför gården reste sig en stor, mossbevuxen sten — den hade stått där längre än de äldsta kunde minnas.

Rúna, bondens dotter, hade alltid tyckt om stenen. Hon satte sig ofta bredvid den efter skolan, lade handen på den kalla mossan och lyssnade — efter vad visste hon inte riktigt själv.